כתב עקרם גהסמפור
איורים וידה לשגרי פרהדי

תחת עץ אפרסמון

ירד גשם ודפק בגגות.
רציתי להושיט את ידי אל הגשם.
פתחתי את החלון וראיתי שהבובה שלי
מונחת תחת עץ האפרסמון.

רצתי החוצה ולקחתי את הבובה בזרועותיי. שמלתה הייתה מלאה עלי אפרסמון ושערה רטוב מאוד.
אמרתי לה "נחזור לחדר כי את עלולה להצטנן". אבל הבובה אמרה "לא, נשאר עוד קצת בגשם."

חשבתי שהיא כועסת עלי כי השארתי אותה בגשם. אמרתי "לא הייתי צריכה לעזוב אותך כך." אבל היא לא ענתה.
ליטפתי את שערותיה ואמרתי "נחזור לחדר ושם תחממי. ונשחק ביחד. אספר לך סיפור, נצייר ונעשה עוד דברים."

אבל היא אמרה "לא. נשאר עוד קצת בגשם."
שאלתי "את עצובה?"
היא אמרה "כן".
אמרתי "לא ידעתי שבובות יכולות להיות עצבות!"
היא הסתכלה עלי ואמרה "האם גם ילדים מתעצבים?"

אמרתי "כן, לפעמים."
היא שאלה "מה מעציב אותם?"
התחלתי לחשוב מתי אני עצובה.
שנאתי שקוראים לי "הקטנה". למה הם לא מבינים שכבר גדלתי. כעסתי כשצחקו מהציורים שלי.
רגזתי כשלא נתנו לי לשחק. עצבן אותי כשבחרו לי בגדים שלא אהבתי. הייתי עצובה כשעזבו אותי לבדי. הייתי כועסת ועקשנית כשלא הקשיבו לי.

כשאמרו לי "ילדה טובה לא בוכה" הייתי מפסיקה לבכות, אבל אז הרגשתי עוד יותר גרוע. אם השתוממו שאמרתי משהו חכם כעסתי מאוד. רתחתי ממש כשהגדולים חשבו שהם תמיד צודקים, תמיד אמרו את הדבר הנכון וחשבו שלא הבנתי אותם. עכשיו אני מבינה שכל זה יכול לפגוע גם בילדים אחרים.

הבובה שאלה "מה עוד?" ואז נזכרתי שעוד לא עניתי לה, אבל לפני שפתחתי את פי אמרה "אני מבינה אותך."

איך היא יכולה לדעת מה אני חושבת?
אולי הבינה ממבט עיניי.
אמא אמרה תמיד "העיניים שלך מראות אם את אומרת אמת או אם היית שובבה היום.."

הבובה הביטה עלי ואני שאלתי אותה "למה את עצובה?"
והיא שאלה "מי בחר את שמי?"

אמרתי "שמך 'תלתולה'.
אני בחרתי לך אותו."
שאלה "מי בוחר את בגדיי?"
עניתי "אני.."
שאלה "מי מחליט במה אנו משחקות?"
אמרתי "אני, כמובן".

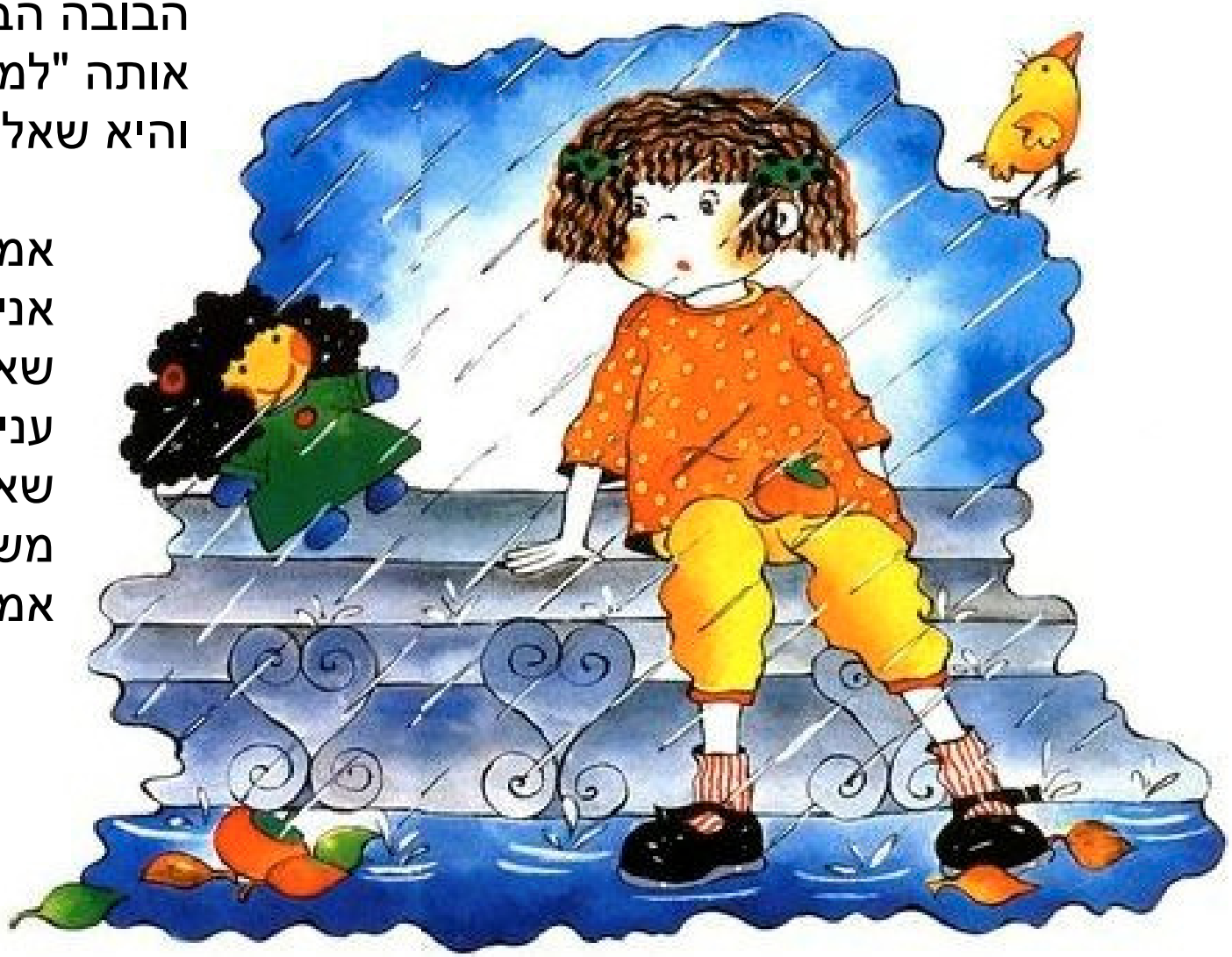

שאלה "מי אומר לי מתי עלי לישון, או לקום או מתי לדבר?"
אמרתי "אני.. כמובן.. אני.. אומרת לך כל זה.."

שאלה "מי השאיר אותי בגשם?"
אמרתי "..."

הייתי נבוכה. אותם הדברים
שמכעיסים אותי פגעו בבובה שלי.
שתקתי. שתיינו היינו ספוגות גשם.
הבטתי עליה. אני צריכה לדבר אליה
כמו שאני רוצה שידברו אלי.

מעולם לא חשבתי שבובות
יכולות לחשוב כך.

אמרתי "אם תרצי, נחזור לחדר ביחד. נתחמם, נחליף בגדים ונשחק. איזה משחק תרצי לשחק?"

הקשבתי לדעתה. הבובה שלי צחקה וקפצה לזרועותיי.

אף פעם, אף פעם לא ראיתי אותה כל כך מאושרת.